

jistky, zejména pojistku u žalované, poněvadž o převodu této pojistky krátce po dostavení se škodné události jednal a mohl se snadno a bez dlouhého zkoumání přesvědčiti, čeho se pojistná smlouva týká. Žalobce namítal dále, že porušení oznamovací závaznosti nemělo vlivu ani na zjištění pojistné příhody, ani na zjištění nebo objem plnění žalované, což odůvodňoval tím, že žalovaná, byvši uvědoměna dopisem pojišťovny S. o sporu zahájeném Bertou F. proti žalobci, měla možnost, aby k provedení sporu ustanovila žalobci právního zástupce a dala mu pokyny, což však neučinila, nýbrž odmítla dopisem ze dne 27. listopadu 1931 zabývati se hlášeným případem, ač žádala dopisem ze dne 30. října 1931, aby byla o podrobnostech škody náležitě informována. Ale to na věci nic nemění, neboť při tom nelze přehlédnouti, že škodná událost sama, ač se stala již dne 23. září 1929, byla žalované hlášena teprve dopisem ze dne 22. června 1931, tedy až po půldruhém roce, a že již tím bylo žalované zabráněno, aby včas, to jest dokud stopy škodné události nebyly setřeny a dokud událost byla ještě v čerstvé paměti osob, jež byly jejími svědky, mohla si vlastním šetřením zjednatí skutkový základ pro posouzení, zda jest tu důvod, aby se její ručební povinnost změnila v povinnost na plnění, jestliže třetí osoba uplatní své nároky ze škodné události proti žalobci. Žalobce uvedl v dovolání, že žalované nemohla vzniknouti vůbec žádná škoda z porušení oznamovací závaznosti, poněvadž prý netušil v době písemného prohlášení ze dne 6. listopadu 1929, že žalovaná vystaví pojistku se zpětnou účinností ode dne 4. srpna 1929, tedy od doby před škodnou příhodou, a měl prý proto za to, že pojistná příhoda spadá ještě do pojistného období F. pojišťovny a že tudíž žalovaná tento závazek F. pojišťovny prostě převzala. Tyto vývody jsou však bezpodstatné jednak z toho důvodu, že pojistná příhoda v tomto případě rozštěpená přesahovala pojistné období F. pojišťovny, jednak z důvodů již uvedených (v odstavci druhém a třetím tohoto rozhodnutí). Zanikl proto žalobcův nárok, ať jde o převzatou původní aneb o novou pojistnou smlouvu, a i kdyby nová smlouva nebyla podle § 1291 obč. zák. neplatná. Je-li tomu tak, pak by nebyl nárok žalobcův odůvodněn ani podle § 1409 obč. zák., i kdyby byly předneseny skutkové předpoklady pro použití tohoto ustanovení. Není proto žalobní nárok po právní stránce důvodný.

Čís. 15827.

Předpis § 159 nesp. pat. nepředpokládá, že bylo prokázáno zřízení odkazu v pozůstalostním řízení, zejména že o tom byla předložena listina a že jest tu platné pořízení. Popřením platnosti odkazu nemohou se dědici zbaviti povinnosti k zajištění odkazu podle § 159 nesp. pat. Výjimku ze zásady té lze připustiti jen tehdy, kdyby privilegovaný odkaz byl zřejmě neplatný.

(Rozh. ze dne 17. února 1937, R II 607/36.)

Evangelický sbor v O. navrhl, aby nebyla dle §§ 149 a 159 nesp. pat. pozůstalost po Karlu W-ým odevzdána dědicům dříve, dokud nebude

pravoplatně skončen spor vedený navrhovatelem proti pozůstalé vdově o splnění domnělého odkazu a náhrady škody v částce 100.444 Kč. První soud návrh zamítl. Rekursní soud uznal podle návrhu. Důvody: Podle § 159 nesp. pat. nesmí být pozůstalost dědicům odevzdána, dokud není prokázáno zaplacení nebo zajištění zbožného odkazu. Pozůstalá vdova prohlásila, že zůstavitel zanechal testament, v němž zřídil pro Sbor evangelické církve legát ve výši asi 70.000 Kč. Poněvadž prý vdova testament potlačila, podali dědicové po zůstaviteli žaloby o uznání pozůstalé vdovy nehodnou dědického práva. Za účelem ukončení pozůstalostního řízení vzali dědicové žaloby zpět se vzdáním se žalobního nároku. Zanechání testamentu nebylo v nesporném řízení v odpor vzato a taktéž neplatnost a účinnost testamentu a tím ani platnost a účinnost odkazu. Dokud není sporem zjištěno, že odkaz jest neúčinný, bylo povinností pozůstalostního soudu, aby se dle § 159 nesporného patentu staral o zaplacení nebo zajištění zbožného odkazu, ježto odevzdací listina nemůže být před zaplacením nebo zajištěním odkazu vydána. Zda odkaz je neúčinný, může být dokázáno sporem vedeným navrhovatelem, a to proti pozůstalé vdově, ovšem navrhovatel nemá nároku na zajištění útrat sporu, nýbrž jen odkazu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o to, zda ustanovení § 159 nesp. pat., podle něhož nesmí být pozůstalost odevzdána, dokud nebylo vykázáno zaplacení nebo zajištění odkazu, určeného pro chudé, kostely, náboženské obce nebo jinak pro zbožné účely, předpokládá, že v pozůstalostním řízení bylo prokázáno zřízení odkazu, zejména že byla o tom předložena listina a že tu jest platné poslední pořízení. Podmínka taková není v § 159 nesp. pat. výslovně vytčena a ani jinak z povahy věci neplyne. Neboť popřením platnosti odkazu nemohou se dědici zbavit povinnosti, uložené jim v § 159 nesp. pat. (rozh. č. 11979 Sb. n. s.), a výjimku ze zásady § 159 nesp. pat. bylo by lze připustiti jen tehdy, kdyby privilegovaný odkaz byl zřejmě beze vší pochyby neplatný (srovnej Ehrenzweig II/2, str. 524, a Rintelen, str. 79). Že by odkaz, jehož se domáhá Evangelický sbor, byl bez vší pochyby zřejmě neplatný, z pozůstalostních spisů neplyne.

Čís. 15828.

Soud, jehož došla věc přípustným opravným prostředkem, má z úřadu zkoumati, zda knihovní žádost vyhovuje náležitostem v § 94, odst. 1, č. 1—4 knih. zák.

Nelze vyhověti knihovní žádosti kupitele pozemku o vklad vlastnického práva ke koupenému pozemku z a s o u č a s n é h o p ř e n e s e n í v š e c h z á v a d, bylo-li kupní smlouvou stanoveno, že kupní smlouva